

тацията съ нѣкакъвъ си адресъ за увѣрение, че е билъ тамъ, и подбуждалъ населението, като го лъготѣлъ за своята мощъ. Коментаритѣ на Хранова по политиката и положението: тукъ бѣха Вълневъ, свищовецъ, околийски началникъ, хаджи Петро кметъ (либералъ) и нѣколко члена отъ окръжния съветъ. Тукашното рѣзко вино. На другия день, на 6 ч. сутринята потеглихме. Ливадитѣ сж пълни съ цвѣтъ. Мокро. Въ Кутловица се само прехвърлихме въ друга кола. Пустѣ краища, мѣста за колонизация. Ломъ. Намѣрихме Анева, Флореско и т. н. Стигнахме подиръ пладне къмъ 2 ч. Обѣдвахме въ Церо-вене — разговаряхме съ една селянка. Отидохме въ ломската реалка, Горановъ très poli [вежливъ], и учителитѣ. Следъ насъ пристигна Стурдза, викатъ го въ Букурещъ вѣроятно за дългове. Гледка на Дунава, следъ толкова aventures! Запознахъ се съ майоръ Вулпиусъ.

Параходътъ трѣгваше на 7 ч. Намѣрихъ тамъ Riedesel. Седѣше съ Хранова, Протича, г-жа Грекова и нѣкакви румънски дами. На друга маса Стурдза обясняваше на князь Щирбей, че въ България интелигенцията била противъ княза, а селянитѣ за княза.

Въ петъкъ сутринята, сиречь следъ полунощъ, минахме Рахово. Офицери на мостчето. Тъкмо арестуваха нѣкого си, който искаше да избѣга. На парахода бѣше подпоручикъ Костадиновъ отъ Търново, който си отиваше въ кѣщи въ отпускъ, архилибералъ; моитѣ нощни разговори съ него. Сутринята въ Никополъ се качи тамошниятъ мирови сѣдия и свищовецътъ Тутормановъ (сѣдията Панаретъ Планчовичъ?), разправиха ми за никополскитѣ безредици. Народъ отъ рано сутринята въ редици, командуванъ по военно и пиянъ, почналъ да настѣпва. Кѣщата на мировия сѣдия съвършено била разграбена отъ около 600 души. Той билъ битъ, цѣлъ е въ рани, държалъ се юнашки, тукъ съмъ поставенъ съ княжески указъ и нѣма да ви отстѣпя, най-после се просналь като да е мъртавъ и така се спасиль. Децата му отъ страхъ сж болни, мушкали ги изъ подъ маситѣ. Турцитѣ били бити, избѣгали съ лодки въ Турномагурели. Единъ румънски офицеръ, който билъ дошълъ отъ любопитство, билъ ударенъ съ камъкъ въ главата. Околийскиятъ началникъ и Тутормановъ били скрити въ кѣщата на мировия сѣдия въ банята, на стаята билъ окаченъ килимъ, по него картини. И само така се спасили. Вечерята въ стражарски дрехи се качили въ лодки, съвършено препълнени съ турци и презъ Дунава избѣгали въ Турномагурели. Край брѣга обикаляли патрули отъ селяни, та никой да не избѣга. Давали заповѣди Змияровъ (бивши околийски началникъ, като финансовъ чиновникъ правилъ далавери съ рубли), Мандиковъ и др. Румънскитѣ селяни съ флоринския кметъ не искали да участвуватъ въ безредицитѣ, та били наблюдавани отъ другитѣ да не избѣгатъ. Цѣлата тази работа